

Sygn. akt I C 1624/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Fiałkowska – Sobczyk

Protokolant: Aneta Łokaj

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. Ł. (1) i M. Ł. (2)

o zapłatę

oddala powództwo.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 1624/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie z dnia 06.05.2014 r. wniosła o zasądzenie od pozwanych M. Ł. (1) i M. Ł. (2) kwoty 46 584,04 CHF tytułem niespłaconego kapitału zgodnie z umową z dnia 29.06.2001 r. oraz kwoty 6 683,08 CHF tytułem odsetek naliczanych od kapitału za okres od dnia 01.04.2013 r. do dnia 04.05.2014 r. włącznie z umownymi odsetkami od kwoty 46 548,04 CHF liczonymi od dnia 05.05.2014 r. do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

W uzasadnieniu swojego żądania powodowy Bank wskazał, że przysługuje mu od pozwanych wierzytelność wymagalna z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego (...) z dnia 29.06.2001 r. Aktualny stan zadłużenia pozwanych z tytułu kapitału, kosztów oraz odsetek naliczanych za okres od dnia 01.04.2013r. do dnia 04.05.2014 r. wynikających z ksiąg bankowych wynosi 53 231,12 CHF Powodowi należne są nadto dalsze odsetki naliczane od kwoty 46 548,04 CHF według zmiennej stopu procentowej obowiązującej w (...) stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwani nie spłacili kredytu zgodnie z umową w związku z czym umowa została wypowiedziana pismem z dnia 17.08.2012 r. i sprawę przekazano do windykacji w dniu 08.05.2013 r. Do pozwanych skierowano pismo wzywające do zapłaty, pozwani nie podjęli prób dobrowolnej spłaty zadłużenia.

Sąd Okręgowy nakazem zapłaty z dnia 19.08.2014 r. wydanym w postępowaniu upominawczym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przewidzianym terminie pozwani wnieśli sprzeciw, w którym zaskarżyli nakaz w całości i wnieśli o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska w sprawie pozwani wskazali, że w ich ocenie strona powodowa nie tylko nie udowodniła w sposób należyty istnienia roszczenia, a mianowicie nie wskazała z jakiego stosunku prawnego wynika roszczenie ale nie udowodniła też, że wskazana przez nią kwota jest wymagalna. Rozbieżne są też dokumenty na

których podstawie powód wywodzi swoje roszczenie. W ich ocenie z uwagi na brak dokumentów roszczenie nie stało się wymagalne.

Pozwani wskazali również, że nie mają wiedzy czy dokonywane przez nich wpłaty zostały zaliczone poprawnie i zgodnie z postanowieniem umowy, nie wiedzą też jak zostały wyliczone odsetki i czy prawidłowa jest podstawa do naliczania odsetek od nieterminowo spłacanego kredytu.

Ponadto, zdaniem pozwanych, wyciąg z ksiąg bankowych jaki był podstawą wniesienia powództwa nie jest dokumentem urzędowym, a w związku z czym nie można mu przypisać rangi takiego dokumentu.

Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw wniosła o odrzucenie zarzutów i oddalenie sprzeciwu. Zdaniem powoda zarzut nieudokumentowania roszczenia w zakresie wymagalności i wysokości roszczenia jest chybiony. Roszczenie wynika z tytułu niespłaconego kredytu mieszkaniowego (...) z dnia 29.06.2001 r. potwierdzonego załączonym wyciągiem z ksiąg bankowych, w którym Bank stwierdził wymagalność dochodzonego roszczenia, też wysokość i sposób naliczania odsetek. Przedstawiony jako dowód w sprawie wyciąg ma charakter dokument prywatnego, który dodatkowo został wyposażony w domniemanie jego autentyczności.

Pozwani w kolejnym piśmie procesowym z dnia 18.02.2015 r. podtrzymali swoje stanowisko dodając, że umowa kredytowa (...) z dnia 29.06.2001 r. jest niekompletna. Bank nie przedstawił stanowiącego część tej umowy „Regulaminu kredytu mieszkaniowego dla klientów indywidualnych spłacanego w ratach malejących albo annuitetowych (równych)”, a także obowiązującej taryfy (...) SA. Ponadto umowa była kilkakrotnie zmieniana aneksami w związku z tym zmianie uległy punkty procentowe oraz skróceniu uległ okres obowiązywania umowy aż o 10 lat. Dodatkowo jeszcze pozwani podkreślają, że Bank zawarł z pozwanymi ugody, na podstawie której pozwani dokonywali spłaty. W tej sytuacji pozwani nie mają świadomości, która umowa ich obowiązuje, czy umowa kredytu (...) z dnia 29.06.2001 r. czy ugody z dnia 04.01.2013 r.

Pozwani jeszcze raz podkreślili, że ponieważ Bank nie przedstawił szczegółowego wyliczenia nie są oni przekonani czy spłaty były zaliczane w sposób zgodny z umową, nie wiedzą kiedy nastąpiło przeniesienie kredytu do spłaty ratalnej, czy bank uwzględnił treść aneksów i czy odsetki były przez cały czas naliczane zgodnie z treścią umowy, a przede wszystkim nie wiedzą, który dokument obowiązuje.

Przy czym nawet w sytuacji gdyby przyjąć, że wyliczenia Banku są prawidłowe, to spłacone zostało 70 % kwoty wskazanej w umowie. Ze względu na sytuację finansową i gospodarczą jak ma miejsce - stale rosnący kurs franka szwajcarskiego - postawa Banku w ocenie pozwanych budzi szczególny sprzeciw.

Strona powodowa w replice na powyższe pismo wyjaśniła, że zawarła z pozwanymi umowę ugody z 01.01.2013 r., której przedmiotem było określenie warunków spłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego. Zawarcie ugody dotyczyło wyłącznie warunków spłaty zadłużenia wynikającego z wymagalnego i niespłaconego kredytu. Strony ustaliły także, że powód może wypowiedzieć pozwanym umowę ugody w przypadku niedotrzymania przez pozwanych zobowiązań określonych w ugodzie, a w szczególności braku spłaty zobowiązań zgodnie z harmonogramem, negatywną oceną zdolności kredytowej albo zagrożenia upadłością. Pozwani nie wywiązali się z warunków spłaty ustalonych przez strony i wobec powyższego powodowy Bank pismem z 07.03.2013 r. wypowiedział pozwanym zawartą ugodę.

W odpowiedzi na te dodatkowe argumenty powodowego Banku pozwani zakwestionowali słuszność wypowiedzenia im warunków spłaty ustalonych przez strony w umowie ugody. Podali bowiem, iż zgodnie z postanowieniami ugody dokonywali wpłat na poczet zaległości. Pismem określonym jako wypowiedzenie umowy zastrzeżony został warunek, iż warunkiem skuteczności wypowiedzenia jest brak wpłaty kwoty należności wymagalnych wskazanych w piśmie z 07.03.2013 r. tj. sumy 811,85 CHF. Już w chwili odbioru tego pisma pozwani spłacili wskazaną tam kwotę, nawet z nadwyżką, dlatego pozwani nigdy nie traktowali tego pisma jako wypowiedzenia umowy ugody i w dalszym ciągu dokonywali wpłat zgodnie z ugodą. Zresztą w ten sam sposób „wypowiedzenie” traktował Bank, gdyż zaledwie miesiąc później przesłał przypomnienie o bieżącej spłacie uznając, że warunek od

którego zależało wypowiedzenie umowy nie ziścił się. W ocenie więc pozwanych powód nie wypowiedział skutecznie tej ugody.

W piśmie procesowym z dnia 15 maja 2015 r. strona powodowa wyjaśniła, iż zgodnie z treścią wypowiedzenia, oprócz zadłużenia przeterminowanego, pozwani zobowiązani byli również dokonać wpłaty bieżącej raty przypadającej w okresie wypowiedzenia. Pozwani dokonali wpłaty na poczet zaległości w kwocie 420 CHF w dniu 07.03.2013 r. i w kwocie 400 CHF w dniu 20.03.2013 r. Okres wypowiedzenia kończył się 24.04.2013 r. W tym okresie przypadał termin spłaty raty bieżącej tj. w dniu 01.04.2013 r. w wysokości 400 CHF. Pozwani powyższej raty w okresie wypowiedzenia nie uregulowali, więc Bank w dniu 25.03.2013 r. wypowiedział umowę, a kredyt stał się wymagalny w całości. Powyższa rata została wpłacona dopiero w dniu 30.04.2013 r. a więc po wypowiedzeniu umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.06.2001 r. pomiędzy (...) S.A.z siedzibą w W.a M. Ł. (1)i M. Ł. (2)zawarta została umowa kredytu mieszkaniowego (...)nr (...)(...), na mocy której został udzielony pozwanym M. Ł. (1)i M. Ł. (2)kredyt w wysokości 142 900 CHF na finansowanie kosztów inwestycji polegającej na wniesieniu wkładu budowlanego na budowę segmentu jednorodzinnego w zabudowie szeregowej przy ul. (...)we W.. W umowie, w § 6, szczegółowo określono zasady oprocentowania kredytu . Z kolei w § 12 ustalono, że kredyt zostanie przeniesiony do spłaty ratalnej w dniu 01.06.2002 r., a kwota zadłużenia zostanie określona na podstawie rozliczenia wykorzystanego kredytu, a kredytobiorca będzie spłacał zadłużenia z tytułu kredytu do dnia 29.06.2026 r. w równych ratach miesięcznych. Spłata zadłużenia rozpoczęła się w dniu 01.07.2002 r.

(dowód: umowa kredytu (...)nr (...)(...), k. 46-50);

Umowa kredytu (...)” nr (...)(...)była czterokrotnie zmieniana aneksami do umowy. Zmiany dotyczyły zasad oprocentowania oraz związanego z tym skróceniem okresu kredytowania. Aneks nr (...)z dnia 06.05.2002 r. dotyczył zmiany sposobu naliczania odsetek od kredytu (zmiana punktu procentowego do 5,5) oraz skrócenia okresu kredytowania do dnia 29.06.2022 r. Aneksem nr (...)z dnia 06.05.2002 r. kredyt został przeniesiony do spłaty ratalnej, a spłata zadłużenia rozpoczynać miała się od 01.11.2002 r. Aneks nr (...)z dnia 01.08.2003 r. dotyczył zmiany wysokości marży oraz skrócenia okresu kredytowania do dnia 01.06.2016 r. Aneksem nr (...)z dnia 26.11.2011 r. do umowy wprowadzony został załącznik „Zasady ustalania kursów wymian walut i spreadu walutowego w (...)”.

(dowód: aneksy do umowy nr (...) – k. 94-97, decyzja – k. 126, opinia dotycząca wniosku –k. 127);

Pismem z 17.08.2012 r. umowa kredytu (...)nr (...)(...)- wobec braku terminowej spłaty - została przez Bank wypowiedziana w zakresie obejmującym warunki spłaty. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczony był od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Zadłużenie przeterminowane na dzień 17.08.2012 r. wynosiło 5 230,59 CHF , w tym z tytułu kapitału 4 488,49 CHF

(dowód: oświadczenie z 17.08.2012 r. w przedmiocie wypowiedzenia warunków spłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 74-77);

W dniu 04.01.2013 r. powodowy Bank zawarła z pozwanymi ugodę, której przedmiotem było określenie nowych warunków spłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego z 29 czerwca 2001 r. Umowa powyższa zawarta została na okres 24 miesięcy. Spłata miała być dokonana w ratach miesięcznych; pierwsza rata w wysokości 400 CHF płatna była w dniu 10.01.2013 r., pozostałe w dniu 1-go każdego miesiąca. Stan zadłużenia na 04.01.2013 r. wynosił 50 954,08 CHF , w tym z tytułu kapitału 47 573,54CHF.

Zgodnie z § 5 zawartej umowy strony ustaliły, że powódka może wypowiedzieć pozwanym umowę umowy w przypadku niedotrzymania przez pozwaną zobowiązań określonych w umowie, a w szczególności braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem, negatywną oceną zdolności do spłaty zadłużenia oraz zagrożenia upadłością

(dowód: umowa umowy – k. 98–99, przesłuchanie pozwanego M. Ł. (2), e-protokół z dnia 26.05.2015 r. 04:26 - 12:30);

Po zawarciu umowy pozwani tytułem spłaty kredytu wpłacili na konto powodowej spółki następujące kwoty:

- 400 CHF w dniu 10.01.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 07.03.2013 r.,
- 400 CHF w dniu 20.03.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 30.04.2013 r.,
- 400 CHF w dniu 31.05.2013 r.,
- 450 CHF w dniu 11.07.2013 r.,
- 450 CHF w dniu 05.08.2013 r.,
- 400 CHF w dniu 06.09.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 08.10.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 04.11.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 29.11.2013 r.,
- 420 CHF w dniu 09.01.2014 r.,
- 450 CHF w dniu 05.02.2014 r.,
- 420 CHF w dniu 05.03.2014 r.,
- 420 CHF o w dniu 2.04.2014 r.,
- 450 CHF w dniu 12.05.2014 r.

(dowód: potwierdzenia dokonania przelewów, k. 100-115, historia operacji na koncie kredytowym k. 125, przesłuchanie pozwanego M. Ł. (2), e-protokół z dnia 26.05.2015 r. 04:26 - 12:30);

Strona powodowa pismem z dnia 07.03.2013 r. wypowiedziała pozwanym umowę z powodu zaległości w spłacie rat kredytu. W piśmie tym powódka wskazała, że wypowiedzenie umowy oznacza obowiązek spłaty całej kwoty zadłużenia przeterminowanego w okresie wypowiedzenia, przypominając jednocześnie o wpłacie bieżącej raty. Zadłużenie przeterminowane (wymagalne) na dzień 07.03.2013 r. wynosiło 803,50 CHF. Pismo to doręczone zostało pozwanym w dniu 25.03.2013 r. (M. Ł. (1)) i w dniu 28.03.2013 r. (M. Ł. (2)).

Jednocześnie w powyższym piśmie wskazano, że spłata należności wymagalnych w okresie wypowiedzenia powoduje, że wypowiedzenie traci moc.

(dowód: wypowiedzenie umowy umowy wraz z potwierdzeniem doręczenia, k. 121- 124, przesłuchanie pozwanego M. Ł. (2), e-protokół z dnia 26.05.2015 r. 04:26 - 12:30);

Pismem z dnia 17.04.2013 r., (...) SA zawiadomiła pozwanych o istniejącej niedopłacie z tytułu spłaty zadłużenia wzywając do uregulowania zaległości w terminie 7 dni. Zadłużenie przeterminowane na dzień 17.04.2013 r. wynosiło 397,79 CHF.

(dowód: zawiadomienie z 17.04.2013 r. – k. 139-140);

Ponieważ pozwani ratę kredytu wymagalną w dniu 1 kwietnia 2013 r. zapłacili 30 kwietnia 2013 r. Bank uznał wypowiedzenie za skuteczne i pismami z dnia 8 maja 2013 r., doręczonymi pozwany w dniu 21 maja 2013 r. i 28 maja 2013 r. i wezwał pozwanych do spłaty całości pozostałego zadłużenia w wysokości 50.381,36 CHF w terminie 7 dni licząc od doręczenia niniejszego wezwania.

(dowód: wypowiedzenie umowy ugody wraz z potwierdzeniem doręczenia, k. 121- 124, zestawienie operacji na koncie kredytowym od 07.01.2013 r. do 10/09.2013 r. – k. 125, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia, k. 6-9, przesłuchanie pozwanego M. Ł. (2), e-protokół z dnia 26.05.2015 r. 04:26 - 12:30).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawał fakt, iż w dniu 29.06.2001 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. a M. Ł. (1) i M. Ł. (2) zawarta została umowa kredytu mieszkaniowego (...) nr (...) (...), na mocy której został udzielony pozwany kredyt w wysokości 142 900 CHF na finansowanie kosztów budowy domu. Po aneksowaniu tej umowy strony ustaliły, że termin spłaty zobowiązania przypadnie na dzień 01.06.2016 r. Pismem z 17.08.2012 r. umowa kredytu (...) nr (...) (...) - wobec braku terminowej spłaty - została przez powoda wypowiedziana w zakresie obejmującym warunki spłaty. Następnie jednak, w dniu 04.01.2013 r. powód zawarł z pozwany umowę, której przedmiotem było określenie nowych warunków spłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego z 29 czerwca 2001 r. Umowa powyższa zawarta została na okres 24 miesięcy. Spłata miała być dokonana w ratach miesięcznych: pierwsza rata w wysokości 400 CHF płatna była w dniu 10.01.2013 r., pozostałe raty, w tej samej wysokości w dniu 1-go każdego miesiąca. Na mocy tego porozumienia pozwani dokonali wpłat w wysokości 400 CHF w dniu 01.02.2013 r. oraz kolejno 420 CHF w dniu 07.03.2013 r., 400 CHF w dniu 20.03.2013 r. i 420 CHF w dniu 30.04.2013 r. Pomimo tego strona powodowa pismem z dnia 07.03.2013 r. wypowiedziała pozwany umowę ugody z powodu zaległości w spłacie rat kredytu. Pismo to doręczone zostało pozwany w dniu 25.03.2013 r. i 28.03.2013 r.

Pozwani jednak kwestionowali przede wszystkim wymagalność roszczenia określonego w pozwie, podważając skuteczność dokonanego wypowiedzenia umowy ugody. Wskazali bowiem, iż powódka nie tylko nie udowodniła w sposób należyty istnienia roszczenia, ale i nie przedstawiła szczegółowego wyliczenia, w związku z czym pozwani nie byli świadomi w jaki sposób rozliczane były dokonywane przez nich wpłaty. Co więcej, pozostawali oni w przekonaniu, że prawidłowo realizują postanowienia zawartej z Bankiem ugody z dnia 04.01.2013 r. w związku z czym warunkowe wypowiedzenie warunków ugody, pismem z dnia 07.04.2013 r., uznali za nieskuteczne z uwagi na nieziszczenie się zastrzeżonego tam warunku.

Spór sprowadzał się zatem do ustalenia czy wypowiedzenie umowy dokonane przez powodowy Bank było skuteczne i czy w związku z tym cała wierzytelność wynikająca z umowy kredytu zaciągniętego przez pozwanych stała się wymagalna, a tym samym czy powództwo w niniejszej sprawie jest zasadne.

Z treści łączącej strony umowy ugody z dnia 04.01.2013 r., która w zakresie warunków spłaty zmieniała postanowienie umowy kredytu z 29.06.2001 r. wynikało, że Bank (...) mógł wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez klienta zobowiązań określonych w ugodzie, w szczególności braku spłaty zadłużenia zgodnie z harmonogramem spłat, negatywnej oceny zdolności do spłaty zadłużenia lub zagrożenia upadłości.

Wprowadzone w umowie ugody przesłanki wypowiedzenia umowy zbieżne są z postanowieniami przepisu art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, po zmianie wprowadzonej od 1 maja 2004 r. - Dz. U. Nr 91, poz. 870) który przewiduje, że bank może wypowiedzieć umowę kredytu w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Poprzez „warunki udzielenia kredytu” należy rozumieć zarówno warunki zawarcia umowy kredytowej jak i warunki realizacji umowy. Zwrócić należy uwagę, że celem przepisu art. 75 ust. 1 prawa bankowego jest bowiem umożliwienie bankowi skutecznego przeciwdziałania zagrożeniom jego interesów, które mogą się wiązać jedynie z istotnymi naruszeniami warunków udzielenia kredytu. Istotność naruszenia powinna być ustalana w kontekście konkretnego stanu faktycznego, z uwzględnieniem całokształtu okoliczności. Na przykład czynniki relewantne to: stopień naruszenia (zagrożenia) interesów banku, wysokość udzielonego kredytu, późniejsze usunięcie naruszeń przez kredytobiorcę itp. okoliczności. W razie stwierdzenia, że przyczyną naruszenia warunków umowy kredytu jest utrata przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, jej wypowiedzenie nie może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego (zob. powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV CR 195/87). Natomiast wypowiedzenie umowy przez bank w sytuacji naruszeń nieistotnych, tzn. nie rodzących zagrożeń dla interesów banku, może być uznane za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (art. 5 k.c.). Niewątpliwie banki posiadają uprzywilejowaną pozycję wobec kredytobiorców, co wyraża się m.in. w możliwości jednostronnego kształtowania łączącego strony stosunku prawnego, w tym również zmiany warunków umowy, a także jej wypowiedzenia z wielu przyczyn. Korzystanie z tak szerokich uprawnień podlegać zatem musi ocenie sądu.

W orzecznictwie dopuszcza się możliwość przeprowadzenia oceny skuteczności dokonanego przez bank uprawnienia kształtującego, bez względu na to, czy wynika ono z treści umowy kredytu, czy odpowiedniego przepisu ustawy, przez pryzmat art. 5 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 1987 r., IV CR 195/87, OSNC 1989, nr 1, poz. 16). Przyjęte przy tym zostało, że **jedynie istotne naruszenie warunków udzielenia kredytu może stanowić podstawę skutecznego wypowiedzenia umowy przez bank.**

Odwołać się w tym miejscu należy do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r. (IV CSK 679/12) w którym Sąd ten przyjął, że naruszenie warunków umowy kredytu nie zawsze będzie uzasadniać jej wypowiedzenie. W rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy sprawie Bank wypowiedział umowę kredytu z uwagi na brak spłaty przeterminowanego zadłużenia, wyliczonego na kwotę 1 939,60 CHF. W chwili wypowiedzenia kredytobiorca istotnie pozostawał w opóźnieniu ze spłatą zadłużenia, jednakże zaległość ta stanowiła zaledwie równowartość półtoramiesięcznej raty kredytowej, a Bank przy tym nie podjął żadnych działań sprawdzających, czy pojawienie się stwierdzonej zaległości zagraża spłacie kredytu. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy uznał, że oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy kredytu stanowiło nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), bo w sytuacji, gdy przeterminowana należność jest niewielka w stosunku do udzielonego kredytu, bank powinien podjąć działania zmierzające do zweryfikowania sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy pod kątem możliwości spłaty kredytu; uprawnienia w tym zakresie przewiduje art. 74 prawa bankowego.

W niniejszej sprawie sytuacja przedstawia się analogicznie. Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wynika, że pozwani po zawarciu ugody z dnia 04.01.2013 r. dokonali spłaty należność w następujących ratach: 400 CHF w dniu 10.01.2013 r. oraz kolejno 420 CHF w dniu 07.03.2013 r., 400 CHF w dniu 20.03.2013 r. i 420 CHF w dniu 30.04.2013 r. Z mocy tej umowy byli natomiast zobowiązani do zapłaty pierwszej raty w wysokości 400 CHF w dniu 10.01.2013 r., zaś pozostałych rat, w tej samej wysokości, w dniu 1-go każdego miesiąca. Pozwany M. Ł. (2), zeznając przed Sądem wyjaśnił, że dokonywał wpłat „z nadwyżką” o 20 CHF na pokrycie ewentualnych odsetek. Sam bowiem nie wiedział w jakiej wysokości są one naliczane. Pomimo tego strona powodowa pismem z dnia 07.03.2013 r. wypowiedziała pozwanym ugody z powodu zaległości w spłacie, uznając, że w okresie wypowiedzenia tej umowy pozwani nie uregulowali bieżącej raty w wysokości 400 CHF przypadającej na dzień 01.04.2013 r. Przy czym zaległość dotyczyła dwóch rat i została uregulowana jeszcze przed okresem gdy wypowiedzenie rozpoczęło swój bieg, bowiem pozwani otrzymali pismo z dnia 07.03.2013 r. odpowiednio w dniu 25.03.2015 r. i 28.03.2015 r., a raty uiszcili w dniu 07.03.2013 r. (za luty) i w dniu 20.03.2013 r. (za marzec). Pozwani nie byli przy tym informowani o sposobie rozliczenia, nie wiedzieli w jakiej wysokości naliczane są odsetki i w jaki sposób rozliczane były dokonywane przez

nich wpłaty. Przed wypowiedzeniem umowy ugody nie otrzymali też żadnego pisma od strony powodowej, w której przedstawione zostały wyliczenia ich zaległości.

Nadto pozwani spłacali kredyt regularnie od chwili jego zasięgnięcia w 2001 r. ponad 11 lat i wywiązywali się z przyjętego zobowiązania. Problemy pojawiły się w chwili gdy utracili płynność finansową z tytułu prowadzonej przez nich wspólnie działalności gospodarczej. Wiązało się to także z niestabilnym i szybko wzrastającym kursem franka szwajcarskiego. Pomimo trudności pozwani starali się jednak wywiązywać ze swoich zobowiązań, dążyli do zawarcia ugody z Bankiem i starli się z niej wywiązywać wpłacając w okresie od stycznia 2013 r. do maja 2014 r. nawet wyższe kwoty niż wynikające z ugody, mając świadomość, że nie wszystkie wpłaty były uiszczane w terminie, czyli do dnia 1 – go każdego miesiąca.

Przy czym pozwani, jak sami wyjaśnili, nie mieli świadomości, że pomimo spłaty zaległości, zdaniem Banku ugoda została im skutecznie wypowiedziana wobec nieuregulowania raty niewymagalnej jeszcze w dacie otrzymania przez pozwanych pisma wypowiadającego ugode, a Bank nie przysłał pozwany żadnego pisma wyliczającego ich zadłużenie, pod rygorem wypowiedzenia łączącej strony. W tej sytuacji pozwani pozostawali w przekonaniu, że prawidłowo wywiązali się z nałożonych na nich obowiązków. W konsekwencji uznali, że warunek skuteczności wypowiedzenia ugody, jakim było brak wpłaty kwoty należności wymagalnych wskazanych w piśmie z 07.03.2013 r. tj. sumy 811,85 CHF, nie ziścił się Już w chwili odbioru tego pisma pozwani spłacili wskazaną tam kwotę, nawet z nadwyżką, dlatego pozwani nigdy nie traktowali tego pisma jako wypowiedzenia umowy ugody. W dalszym ciągu, aż do maja 2014 r., dokonywali spłat. Zresztą w ten sam sposób „wypowiedzenie” początkowo potraktował również Bank, gdyż zaledwie miesiąc później przesłał przypomnienie jedynie o bieżącej spłacie.

Nie było więc żadnego zagrożenia dla interesów Banku. Nadto Bank przed wypowiedzeniem nie podjął żadnych działań sprawdzających, czy pojawienie się stwierdzonej zaległości zagraża spłacie kredytu. Co istotne również, pozwani dotychczas spłacili kredyt w wysokości ponad 70 % i deklarują w dalszym ciągu wolę spłaty pozostałego długu, a zadłużenie przeterminowane (wymagalne) na dzień 07.03.2013 r. wynosiło jedynie 803,50 CHF co w stosunku do całości wierzytelności stanowiło niewielki ułamek.

Dlatego też, biorąc pod uwagę wysokość przeterminowanego zadłużenia pozwanych w stosunku do kwoty udzielonego kredytu oraz spłaconego już kredytu, czas opóźnienia się z uregulowaniem zaległych należności, okres, na jaki kredyt został udzielony, podjęte przez Bank działanie jawi się jako niewspółmierne do uchybień pozwanych przy wykonywaniu umowy.

Tym samym Sąd doszedł do przekonania, że wypowiedzenie ugody przez Bank stanowiło nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. i jako takie uznać należy je za nieważne.

W konsekwencji w dacie wniesienia pozwu (6 maja 2014 r.) strony nadal obowiązywała zawarta w dniu 2 stycznia 2013 r. ugoda i nie było podstaw do domagania się spłaty całego pozostałego zadłużenia wraz z odsetkami. Nadto mając na uwadze dokonywane przez pozwanych do maja 2014 r. wpłaty i to kwot wyższych niż wynikających z zawartej ugody brak jest podstaw do przyjęcia, że na datę wniesienia pozwu po stronie pozwanych pozostawała jakakolwiek zaległość.

W związku z powyższym powództwo w całości podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.